

SCÉNÁŘ ROZHOVORU S PANEM JIŘÍM DOHNALEM

1. Matěj – 0:15

Jsme v budově 5. základní škole v Kolíně a naším hostem je Jiří Dohnal, obyčejný kluk z Valmezu, který se narodil rok po Invazi. Talentovaný hráč na saxofon a banjo, později na sitár. Na své dětství vzpomíná takto.

1. stopáž – 1:05 – 1:43

„Na své dětství v totalitě vzpomínám s rozporuplnými pocity. Kdybych měl tu dobu charakterizovat nějakým způsobem, tak bych jí charakterizoval asi jako šedou. Samozřejmě, že během dětství se děje spousta věcí, které jsou pozitivní. Je to prostě dětství. Život ať probíhá kdekoliv, tak asi nemůže být stoprocentně negativní. Na druhou stranu jsem rád, že v dnešní době lidé mohou dětství a takové ta „náctiletá léta“ prožívat v úplně jiném duchu.“

2. Alex 0:10

Během svého dospívání se musel vyrovnávat s tím, že něco slyšel doma a něco jiného třeba ve škole. Zároveň věděl, že o tom „doma“ nesmí nikde mluvit.

2. stopáž – 2:46 – 3:46

„Rodiče se báli o politice otevřeně hovořit. A málo kdo věřil tomu, co se oficiálně povídá. Ona to byla taková doba, že nebylo čemu věřit. Byla to doba, kdy církve byly rozbité. Takže nějaká fundamentální víra, o kterou by se člověk opřel, tady nebyla. Věděli jsme, že jsme nemohli věřit sdělovacím prostředkům, protože ty se ani nedaly sledovat... to byl děs. A čemu jsme věřili? Možná více konspiračním teoriím, současným jazykem řečeno, než prostě tomu co se povídalo. Protože jsme věděli, že lidé mají určité autentické zkušenosti, které se šířit nemohly. Tak jsme měli tendenci věřit spíše tomu, co se povídá.“

3. Matěj

V mládí poslouchal hudbu mnoha žánrů, jen ne tu oficiální. Na střední škole se seznámil s Petrem Fialou a přidal se ke skupině Slepé střevo, předchůdkyni skupiny Mňága a Žďorp. Jejich písně byly prezentovány na Rádio Svobodná Evropa, což vedlo u jeho spoluhráčů k vyloučení ze studia.

3. stopáž - 10:43 – 12:08

„V době, když jsme už nemohli nikde vystupovat, tak jsme si řekli, že tu muziku alespoň natočíme. Natáčeli jsme to nadvakrát. A jedním ze studií, které jsme si improvizovaně postavili, to bylo v Havířové, bývalé budově autoškoly. Tak tam se stalo, že kluci hráli v jedné místnosti a jsem čekal na své saxofonové sólo. A protože jsme neměli takové ty různé „udělátka“, různé rewarby, hally a tyhleto elektronické záležitosti. Tak jsme dozvuk, takový ten efekt že něco doznívá dlouho, simulovali tak, že já jsem stál na dlouhé úzké chodbě. Jeden mikrofon jsem měl před sebou, druhý mikrofon jsem měl vzadu na konci chodby. A teďka jsem čekal na sólo a najednou vyběhl po schodišti, u kterého jsem stál, pes. Vlčák. Bez košíku. A tak jsem jako koukal na psa, za psem vbíhalo pět příslušníků Sboru národní bezpečnosti. A já jsem z toho byl tak perplex, a jak jsem jako čekal na to sólo se sluchátkama na uších, u stojanu s mikrofonem a saxofonem... Oni to asi taky nečekali. Tak jsem jim jako ukázal, že mají být zticha. A oni fakt jako byli zticha. Já jsem zahrál sólo. A když jsem dohrál, tak vltl dovnitř.“

4. Alex (13)

Během studia na vysoké škole v Olomouci ho zastihl Listopad 1989. Jiří Dohnal začal pracovat ve stávkovém výboru, podílel se na výjezdech mezi dělníky, jeho vášeň pro horolezectví pomohla při instalaci transparentů.

4. stopáž - 24:45 – 26:03 (78)

„Po 17. listopadu, hnedka v pondělí jsme měli shromáždění ve sportovní hale Univerzity Palackého v Olomouci. Víím, že tehdejší rektor strašně zrazoval všechny od toho, ať tam chodí a spoustu vyučujících. Někteří vyučující mlčeli. A tenkrát si ke stolu sedlo několik statečných. Těch kluků si vážím, že do toho tenkrát šli. A potom jsme se domluvili, že bude stávka a tu jsme si odsouhlasili. Zároveň jsme se začali organizovat. Také jsme zjistili, že musíme namnožit letáky, což nebylo vůbec jednoduché. Nějaké prohlášení, aby všichni věděli o čem to je. Snažili jsme se to roznášet. Zjistili jsme, že lidi na nás nereagují. Takže musíme mít nějaké mluvčí, nějakou platformu. A velmi rychle jsme dali dohromady jednotlivé sekce. My jsme vedli s klukama sekci výjezdů, kde jsme měli pod sebou auta, co nám lidi poskytovali. Byli opravdu lidi, co nás vozili zdarma, byli lidi, kteří nám přinesli klíčky od auta s tím, že to auto máme plně k dispozici...“

5. Matěj (20)

I když Jiří Dohnal vnímá výsledky Listopadu 89 s rozpaky, splnil si svůj sen – může svobodně hrát, věnovat se mládeži a svými zkušenostmi konzultanta a psychoterapeuta pomáhá ostatním.

Dnešní generaci by vzkázal „Aby investovala do svého rozvoje, pochopila svou mysl i tu skutečnost, že svět není jen černá a bílá.“